

ประวัติศาสตร์นิพนธ์ของสหรัฐอเมริกาในศตวรรษที่ 20

ในต้นศตวรรษที่ 20 การศึกษาและการเขียนประวัติศาสตร์ได้รับความสนับสนุนมากขึ้น ในทศวรรษที่ 1920 เริ่มมีห้องสมุดเฉพาะเรื่องเช่น Pierpont Morgan Library ในนิวยอร์ก ซึ่งเป็นแหล่งของเอกสารประวัติศาสตร์สมัยกลาง The William L. Clements Library ในแอนฮาร์เบอร์ มิชิแกน เป็นแหล่งเอกสารประวัติศาสตร์อเมริกาตอนต้น The Henry E. Huntington Library ทางใต้ของแคลิฟอร์เนียเป็นแหล่งเอกสารของประวัติศาสตร์อังกฤษสมัยราชวงศ์ทิวเดอร์และสจิวต Hoover Library ในแคลิฟอร์เนียมีเอกสารความสัมพันธ์ระหว่างประเทศสมัยใหม่ Dumbarton Oaks Research Library ในวอชิงตัน ดีซี มีเอกสารของประวัติศาสตร์ไบแซนทีน ฯลฯ เจ้าหน้าที่ในห้องสมุดเฉพาะเหล่านี้ได้รับการฝึกอย่างดีจากกล่าวได้ว่า ดีกว่าบรรณารักษ์ของประเทศอื่น ๆ

นอกจากความก้าวหน้าของห้องสมุดแล้ว ยังมีองค์การต่าง ๆ ให้ทุนในการวิจัยค้นคว้าในต่างประเทศ เช่น The John Simon Guggenheim Foundation, Social Science Research Council, American Council of Learned Societies หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ก็มีมูลนิธิฟูลไบรท์

ในระหว่าง ค.ศ. 1927-1932 จอห์น ดี ร็อกกีเฟลเลอร์ จูเนียร์ ให้เงินแก่ห้องสมุดรัฐสภาจำนวนเงิน \$ 450,000 เพื่อถ่ายเอกสารประวัติศาสตร์จากกองบรรณสารในประเทศต่าง ๆ ในยุโรปจำนวน 2 ล้านฉบับ ในปลายทศวรรษที่ 1930 เริ่มมีไมโครฟิล์มและไมโครการ์ดซึ่งทำให้มีการถ่ายเอกสารจากกองบรรณสารในต่างประเทศมากขึ้น ซึ่งห้องสมุดในอเมริกาสมาคมต่าง ๆ ก็ได้ถ่ายเก็บไว้ เอกชนได้ตั้งหน่วยการค้า เช่น แผนกไมโครฟิล์ม พิมพ์เอกสารและขายเอกสารต่าง ๆ ดังนั้นภายใน ค.ศ. 1960 อาจกล่าวได้ว่า มีการปฏิวัติในการกระจายเอกสารทางประวัติศาสตร์ตามห้องสมุดทั่วมอเมริกา

สำหรับการพิมพ์หนังสือประวัติศาสตร์นั้นในศตวรรษที่ 19 มีน้อยมาก มาในศตวรรษที่ 20 มีการพิมพ์มากขึ้น มีการออกนิตยสารทางประวัติศาสตร์มากมายแทบทุกสาขา เช่น Catholic Historical Review (ค.ศ. 1916) Hispanic-American Historical Review (ค.ศ. 1918) Speculum เกี่ยวกับประวัติศาสตร์สมัยกลาง Agricultural History, Journal of Economic and Business History, New England Quarterly, Journal of Modern History, Journal of The History of Ideas, Far Eastern Quarterly, American Quarterly, Comparative Studies in Society and History,

History and Theory ฯลฯ ทำให้นักประวัติศาสตร์มีแหล่งที่จะพิมพ์ผลของการค้นคว้าของตนมากมายทุกสาขา

สำหรับสาขาวิชาที่สนใจกันมากนั้นส่วนใหญ่เป็นประวัติศาสตร์อเมริกัน แต่ก็มี การเขียนประวัติศาสตร์สาขาอื่น ๆ เช่นกัน นักประวัติศาสตร์โบราณของอเมริการุ่นแรก เช่น เทนนี่ แพรงค์ และวิลเลียม ลินน์ เวสต์เตอร์มานน์ ซึ่งศึกษาวรรณคดีละตินก่อนหันมาสนใจประวัติศาสตร์แพรงค์ได้ใช้วรรณคดี ประวัติศาสตร์และโบราณคดีในการตีความหมายอารยธรรมโรมันนักประวัติศาสตร์ที่เชี่ยวชาญประวัติศาสตร์กรีกคือ วิลเลียม สก็อต เฟอร์กูสัน เขาเป็นนักประวัติศาสตร์การเมือง งานของเขาที่พิมพ์ระหว่าง ค.ศ. 1899-1913 เขาเขียนเกี่ยวกับจักรวรรดินิยมของเอเธนส์และกรีก นักประวัติศาสตร์อเมริกันที่เชี่ยวชาญในประวัติศาสตร์โบราณคือ เจมส์ เฮนรี เบรสต์ เขาศึกษาทางเทววิทยามาก่อน ต่อมาไปศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยเบอร์ลิน เบรสต์คล้ายกับแพรงค์ กล่าวคือเชี่ยวชาญในโบราณคดี วรรณคดีและเอกสารของทางราชการ History of Egypt (ค.ศ. 1905) เป็นประวัติศาสตร์อียิปต์ที่เข้าขั้นมาตรฐาน และยังคงใช้ต่อมาแม้เขาสิ้นชีวิตแล้ว 30 ปี ส่วน Development of Religion and Thought in Ancient Egypt (ค.ศ. 1912) ได้ตีความหมายความคิดต่าง ๆ ของอียิปต์หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 เขาพัฒนาสถาบันตะวันออกศึกษาในมหาวิทยาลัยชิคาโกให้ดียิ่งขึ้น

สาขาประวัติศาสตร์สมัยกลางก็เริ่มสนใจในต้นศตวรรษที่ 20 แม้ว่านักประวัติศาสตร์อเมริกันมิได้เขียนผลงานเกี่ยวกับสมัยกลางดีเด่นเทียบเท่ากับเบรสต์และแพรงค์ และสมัยต่อมา มี ไมเคิล รอสตอฟฟ์ ที่อยู่ในสาขาประวัติศาสตร์โบราณก็ตาม แต่ก็มีงานที่ดีหลายเล่ม เช่น The Guild Merchant ของ ชาร์ลส์ กรอส (ค.ศ. 1890) ชาร์ลส์ เอ็ม แอนดรูส์ เขียน Old English Manors (ค.ศ. 1892) กรอสได้รวบรวมรายชื่อเอกสารต่าง ๆ แล้วพิมพ์ใน ค.ศ. 1900 The Sources and Literature of English History to About 1485 นอกจากกรอส ก็มี แอล เจ พิโทว

ประวัติศาสตร์อเมริกันที่เขียนประวัติศาสตร์สมัยกลางส่วนใหญ่ให้ความสนใจประวัติศาสตร์อังกฤษ เนื่องจากมีเอกสารที่จะค้นคว้าได้ นอกจากนี้วัฒนธรรมและสถาบันของอเมริกันก็ได้รับอิทธิพลจากอังกฤษ จอร์จ เบอร์ดัน อดัมส์ ได้ประกาศในนิตยสารประวัติศาสตร์อเมริกันว่า การปกครองแบบกษัตริย์มีอำนาจจำกัดมีวิวัฒนาการมาจากหลักการศักดิ์นาซึ่งปรากฏอยู่ในแมกนา คาร์ตา อดัมส์ถือว่าหลักการศักดิ์นาหลายอย่างทำให้อังกฤษพ้นจากการปกครองระบอบอัตตาริปไตย อดัมส์ได้สรุปความคิดดังกล่าวลงในหนังสือ ชื่อ Constitutional History

of England (ค.ศ. 1921) นอกจากอดัมส์แล้ว ยังมี ชาร์ลส์ เอ็ม แมคคลีเวน เขียน The High Court of Parliament (ค.ศ. 1910) นักประวัติศาสตร์อเมริกันที่มีความรู้เกี่ยวกับสมัยกลางอย่างลึกซึ้งคือ ชาร์ลส์ โฮเมอร์ แฮสกินส์ ได้ศึกษาสถาบันของพวกนอร์แมนเช่นกัน แต่แฮสกินส์ได้ค้นคว้ากองบรรณสารทั่วยุโรปและสำรวจแหล่งที่อยู่ของนอร์แมนด้วย ผลออกมาคือ Norman Institutions (ค.ศ. 1918) ซึ่งยังคงเป็นงานชิ้นมาตรฐานอยู่ ผลงานของแฮสกินส์ได้แสดงลักษณะพิเศษของนักประวัติศาสตร์อเมริกันที่ศึกษาประวัติศาสตร์อังกฤษสมัยกลาง กล่าวคือมีลักษณะที่ปลอดจากความรู้สึกเป็นชาติของนักประวัติศาสตร์อังกฤษ โดยเฉพาะในต้นศตวรรษที่ 20 มีบรรยากาศนิยมอังกฤษอยู่ทั่วไป นักประวัติศาสตร์อเมริกันศึกษาอารยธรรมสมัยกลางในแง่รวม นอกจากแฮสกินส์แล้ว ยังมี ดานา ซี มันโร ซึ่งสนใจในสงครามครูเสด เขาถือว่าขบวนการครูเสดนั้นเปรียบเสมือนเป็นดินแดนของการขยายอำนาจของยุโรปซึ่งคล้ายกับการขยายดินแดนของอเมริกา

ส่วนสาขาประวัติศาสตร์ยุโรปสมัยใหม่นั้น ก้าวหน้าช้ากว่าประวัติศาสตร์สมัยกลาง ประวัติศาสตร์ยุโรปสมัยใหม่โดยเฉพาะตั้งแต่การปฏิรูปศาสนานั้น ไม่เป็นที่สนใจนักจนกระทั่งหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 บทความประมาณ 400 เรื่องที่ลงในนิตยสารประวัติศาสตร์อเมริกัน ก่อน ค.ศ. 1915 มีเพียง 8 เรื่องที่เกี่ยวกับยุโรปในศตวรรษที่ 19 ในปลายทศวรรษที่ 1920 ผู้ได้รับปริญญาเอกทางประวัติศาสตร์จากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดส่วนมากมีวิชาเอกเป็นประวัติศาสตร์สมัยกลางมากกว่าประวัติศาสตร์ยุโรปสมัยใหม่

ตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ 1 จนถึงทศวรรษที่ 1930 มีการเน้นในประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ มีนักประวัติศาสตร์เช่น เจมส์ ที ซอดเวล และ แฮสกินส์ เป็นผู้เชี่ยวชาญของผู้แทนอเมริกันในการประชุมสันติภาพที่ปารีส แฮรี เอลเมอร์ บาร์นส์ เขียน Genesis of the World War... (ค.ศ. 1926) ซิดนีย์ บี เพย์ เขียน Origins of the World War (2 ชุด ค.ศ. 1928) เบอร์นาโดตตี อี ชมิตต์ เขียน The Coming of the War, 1914 (2 ชุด ค.ศ. 1930) ในต้นทศวรรษที่ 1930 ก็มีนักประวัติศาสตร์ที่เด่น ๆ เช่น วิลเลียม แอล แลนเจอร์ เขียน European Alliance and Alignment (ค.ศ. 1931) อาร์ เจ ซอนแทก เขียน European Diplomatic History, 1871-1932 (ค.ศ. 1932) และ เฮร์เบิร์ต ฟิส เขียน Europe : The World Banker, 1870-1914 (ค.ศ. 1930)

ในต้นศตวรรษที่ 20 ยังมีการศึกษาประวัติศาสตร์ละตินอเมริกา เนื่องจากมีความสนใจในจักรวรรดิและการขยายอำนาจของสหรัฐ นักประวัติศาสตร์สาขานี้สนใจในละตินอเมริกา

สมัยอาณานิคม กำเนิดของสถาบัน งานเขียนที่สำคัญเล่มแรกคือ Spain in America, 1450-1580 (ค.ศ. 1904) ของ เอ็ดเวิร์ด จี บูร์น นอกจากนี้มี เฮอริเบิร์ต อี บอลตัน แห่งมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย แต่งานของเขาแสดงว่าเขาขาดความสามารถในงานวิเคราะห์ ประวัติศาสตร์นิพนธ์ ละตินอเมริกายังมีมาตรฐานสู่ประวัติศาสตร์ยุโรปไม่ได้ งานที่โดดเด่นเป็นงานของ โรเจอร์ บี เมอร์ริแมน เขียน The Rise of the Spanish Empire (3 ชุด ค.ศ. 1918-1924) ซึ่งเป็นผลงานที่เป็นที่สนใจทั่วไปในยุโรป เขามีความเห็นที่ จักรวรรดิสเปนเป็นการสืบเนื่องจากสถาบันสมัยกลาง มิใช่เป็นผลผลิตจากสภาพแวดล้อมของโลกใหม่

ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 มีนักประวัติศาสตร์สนใจประวัติรัสเซียและเอเชีย 2-3 คน หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 จึงสนใจมากขึ้นกว่าเดิม

ประวัติศาสตร์แบบใหม่ New History

ต้นศตวรรษที่ 20 นักประวัติศาสตร์สมัครเล่นและนักสังคมศาสตร์เริ่มวิจารณ์ประวัติศาสตร์แบบวิทยาศาสตร์ในนิตยสารต่าง ๆ เช่น Nation, Independent, Atlantic และ Putnam's Monthly อย่างไรก็ตาม การวิจารณ์ของนักสังคมศาสตร์มีอิทธิพลมากกว่า ในแง่ที่ได้โจมตีฐานะทางวิทยาศาสตร์ของประวัติศาสตร์แบบวิทยาศาสตร์ ในศตวรรษที่ 19 ประวัติศาสตร์ยังไม่ได้เป็นแผนกต่างหากในมหาวิทยาลัย แต่จะรวมกับรัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ และสังคมวิทยา นักสังคมศาสตร์ไม่พอใจที่นักประวัติศาสตร์ลังเลใจในเรื่องการระบุกฎแห่งประวัติศาสตร์ออกมาอย่างชัดเจน จอร์จ เบอร์ตัน อัดัมส์ กล่าวในที่ประชุมสมาคมประวัติศาสตร์อเมริกัน ค.ศ. 1908 ว่า “ประวัติศาสตร์เป็นวิทยาศาสตร์ของการสืบถาม ค้นคว้า แต่เป็นอิสระจากทฤษฎีทั้งปวง”

ปัญหาของประวัติศาสตร์ในต้นศตวรรษที่ 20 มิใช่อยู่ที่การแยกประวัติศาสตร์ออกจากวิทยาศาสตร์ แต่อยู่ที่การป้องกันการที่วิทยาศาสตร์ปฏิเสธ ไม่ยอมรับประวัติศาสตร์ การขัดแย้งในวงการประวัติศาสตร์เนื่องจากนักสังคมศาสตร์กำลังละทิ้งประวัติศาสตร์

มีนักประวัติศาสตร์กลุ่มหนึ่งปฏิเสธการแยกประวัติศาสตร์จากชีวิตปัจจุบัน และมีโครงการปฏิรูปประวัติศาสตร์ให้เข้ากับสถานการณ์ขณะนั้นและสาขาสังคมศาสตร์อื่น ๆ ประวัติศาสตร์จะต้องก้าวหน้าด้วย เหตุการณ์ในระยะนี้ ซีโอดอร์ รูสเวลท์ ประกาศ New Nationalism ในการเลือกตั้ง ค.ศ. 1912 ส่วน วูดโรว์ วิลสัน ประกาศ New Freedom ทำให้ เจมส์ ฮาร์วีย์ โรบินสัน แห่งมหาวิทยาลัยโคลัมเบียพิมพ์หนังสือใหม่มีชื่อว่า The New History: Essays Illustrating the Modern Historical Outlook (ค.ศ. 1912) ขึ้นมาบ้าง

เจมส์ ฮาร์วีย์ โรบินสัน (ค.ศ. 1863-1938)

ได้ชื่อว่าเป็นบิดาของ New History ซึ่งหมายถึงการละทิ้งทัศนคติว่าประวัติศาสตร์เป็นเพียงการเมืองในอดีต แต่ต้องขยายขอบเขตออกไปอย่างที่โรบินสันกล่าวว่า “All That we know About Everything That Man Has Ever Done of Thought or Hoped or Felt.” การที่ได้ชื่อว่าเป็น New History นั้นแสดงว่ามีความคิดใหม่ ๆ ความก้าวหน้าดังเช่นทฤษฎีวิวัฒนาการของดาร์วิน นอกจากนี้สิ่งใหม่อีกสิ่งคือ ถือว่านักประวัติศาสตร์หรือผู้เขียนต้องได้รับการฝึกมาอย่างดี ซึ่งเป็นอิทธิพลของรังเก และถือว่าประวัติศาสตร์จะต้องพึ่งสาขาทางสังคมศาสตร์อื่น ๆ เช่นเดียวกับการที่ประวัติศาสตร์พึ่งโบราณคดี หน้าที่สำคัญของ New History คือการเขียนประวัติศาสตร์อารยธรรมในแต่ละยุคในอดีตและเพื่อศึกษาการพัฒนาของสถาบันทางสังคมในปัจจุบัน หน้าที่ในข้อหลังนี้มีความสำคัญว่า เนื่องจากจะทำให้เราเข้าใจยุคของเราได้ดีขึ้น

โรบินสันคล้ายเทอร์เนอร์ในการถือว่าประวัติศาสตร์จะต้องมีประโยชน์ เนื่องจากเป็นการฝึกให้มีความรับผิดชอบทางการเมืองเขาถือว่าประวัติศาสตร์การพัฒนาทางปัญญา จะช่วยให้เข้าใจถึงธรรมชาติของความเชื่อเก่า ๆ ทำให้ผู้ศึกษาตระหนักถึงการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ควรศึกษาประวัติศาสตร์ยุโรปอย่างยิ่ง เนื่องจากจะทำให้เข้าใจสถาบันทุกแห่งในปัจจุบัน¹²

นอกจากเขียน The New History แล้ว เขาเขียนใน An Outline of History of The Western European Mind อีกเล่มคือ Mind in The Making; The Humanizing of Knowledge และ The Ordeal of Civilization ซึ่งทำให้มีผู้สนใจประวัติศาสตร์ การพัฒนาทางปัญญามากขึ้น

โรบินสัน เปรียบศตวรรษที่ 20 คล้ายยุคเรอเนสซองส์ คือเป็นยุคที่ไม่เห็นความสำคัญของประวัติศาสตร์ นักประวัติศาสตร์สมัยนี้มีฐานะคล้ายนักปรัชญา โดยสรุป New History มุ่งขยายขอบเขตของประวัติศาสตร์คลุมกิจกรรมของมนุษย์ทั้งหมด และประวัติศาสตร์จะต้องร่วมมือกับสาขาทางสังคมศาสตร์อื่น ๆ

ประวัติศาสตร์กลุ่ม โพรเกรสซีฟ

ยุคโพรเกรสซีฟ เริ่มประมาณทศวรรษ 1890-1917 ในระยะดังกล่าว อเมริกาเปลี่ยนแปลงมากทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม ในด้านการเมืองระหว่างประเทศเกียรติภูมิของอเมริกาเป็นที่ประจักษ์ชัด แต่การเมืองในประเทศมีสภาพขาดประสิทธิภาพในการบริหาร

¹² *Ibid.*, p.264.

ระดับเทศบาล เมือง รัฐบาลกลาง ตามเมืองใหญ่ ๆ มีชาวต่างชาติอพยพเข้ามาอยู่มากมาย ส่วนเมืองเล็ก ๆ ก็มีปัญหาการคมนาคม ตำรวจ ไฟฟ้า ความสะอาดและมีแหล่งเสื่อมโทรมมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีปัญหาอาชญากรรมและคอร์รัปชัน ทำให้มีรัฐบาลเงาตามเทศบาลของเมืองใหญ่ ๆ อันเป็นผลจากกลุ่มการเมืองเข้าร่วมกับกลุ่มอภิสิทธิ์ชน ทางด้านเศรษฐกิจเกิดการผูกขาดของอุตสาหกรรมต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดขบวนการโพเกรสซีฟขึ้น

ขบวนการนี้ไม่ได้จัดรูปเป็นองค์กรเดียว หรือรณรงค์เรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะตลอดจนมิได้เป็นของเขตใด พรรคใด หรือชนชั้นใด แต่เป็นขบวนการของกลุ่มคนที่เห็นว่าประชาธิปไตยอเมริกาได้ “ป่วย” แล้ว หรือจะต้องมีขบวนการทำความสะอาดบ้าน โดยสำรวจปัญหาทั้งในและนอกประเทศเพื่อแก้ไข ขบวนการนี้มีความเห็นว่าจะต้องสนใจการเมืองมากขึ้น เพื่อใช้กฎหมายมาแก้ไขความชั่วร้ายในสังคม เช่น ต่อต้านการผูกขาด ส่งเสริมความยุติธรรมในสังคม ขยายขอบข่ายประชาธิปไตย

นักประวัติศาสตร์ใน 40 ปีแรกนี้ส่วนใหญ่มีความคิดว่าแบบโพเกรสซีฟ ซึ่งถือว่าโลกนี้มีสภาพดีขึ้นเรื่อย ๆ และมนุษย์เป็นตัวแทนของความก้าวหน้า บรรยากาศในวงการวิชาการมักเชื่อว่ามนุษย์นั้นโดยธรรมชาติเป็นคนดี และเชื่อว่าการเปลี่ยนสภาพแวดล้อมของมนุษย์จะทำให้ธรรมชาติของมนุษย์เปลี่ยนไปด้วย ดังนั้นการปฏิรูปสังคมจะมีผลทำให้สภาพแวดล้อมดีขึ้น ทำให้มีการรณรงค์เพื่อปรับปรุงหลายอย่างเช่น การปรับปรุงสภาพทำงาน ฯลฯ

นอกจากมีบรรยากาศเรื่องความก้าวหน้าแล้ว ยังมีบรรยากาศเรื่องสัมฤทธิ์คติอีกด้วย โดยมีอิทธิพลต่อความคิด 2 อย่าง คือ ทำให้มีการเน้นถึงเงื่อนไขทางประวัติศาสตร์โดยเฉพาะเจาะจงที่ทำให้เกิดความเชื่อ กฎหมาย และนโยบายของประเทศขึ้น กฎหมาย ตลอดจนความเชื่อนั้นซึ่งเป็นของอดีตก็ไม่อาจมาใช้ในปัจจุบัน จึงควรมีการปฏิรูป อีกความคิดการเน้นว่าไม่มีผู้ใดรู้ความหมายที่แท้จริงของความเชื่อ กฎหมาย ยกเว้นมีการวิเคราะห์ดูผลที่ตามมา ทำให้ส่งเสริมการใช้วิธีทดลองกับกิจกรรมในสังคม

ประวัติศาสตร์ได้เจริญเต็มที่ในอเมริกากระหว่างยุคทองของโพเกรสซีฟและยุคสัมฤทธิ์คติ นักประวัติศาสตร์มีความคิดรากฐานคล้ายคลึงกับนักปฏิรูปการเมืองและนักปรัชญา ประวัติศาสตร์แบบโพเกรสซีฟ มีลักษณะผสมของความคิดระหว่างโพเกรสซีฟและสัมฤทธิ์คติ ซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ขบวนการสังคม เศรษฐกิจ การพัฒนาทางปัญญา เป็นขบวนการวิวัฒนาการ
2. มีลักษณะสัมฤทธิ์คติ กล่าวคือ มีจุดมุ่งมั่นที่จะศึกษาค้นคว้าวิจัย เฉพาะสถานการณ์ที่เป็นรูปธรรม

- 3.ต่อต้านความเป็นปัญญาชน โดยถือความคิดต่าง ๆ เป็นพลังรองในประวัติศาสตร์
- 4.ต่อต้านประวัติศาสตร์แบบวิทยาศาสตร์ แล้วยึดหลักความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์ ซึ่งจะศึกษาต่อไป
5. เน้นความต่อเนื่องของอดีต ปัจจุบันและอนาคต แต่ให้ความสำคัญปัจจุบันมากที่สุด
6. เน้นถึงประโยชน์ทางด้านศีลธรรมและทางด้านสังคม
7. มีการตีความหมายประวัติศาสตร์อเมริกัน ที่เน้นพลังทางเศรษฐกิจ และภูมิศาสตร์ และหัวใจสำคัญของประวัติศาสตร์อเมริกัน คือการขัดแย้งระหว่างเกษตรกรรมกับการค้าและทุนนิยม
8. นักประวัติศาสตร์โพเรเกอร์สซีฟต่อต้านประวัติศาสตร์สถาบัน ทั้งนี้มิใช่เกิดจากความไม่สนใจในการเมืองหรือรัฐธรรมนูญ แต่มาจากเหตุผลที่ว่าต้องการศึกษาองค์การทางการเมืองเหล่านี้ตอบโต้ต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างไร และมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้าง ในขณะที่นักประวัติศาสตร์ที่ยึดมั่นในทฤษฎีวิวัฒนาการรุ่นเก่า สนใจศึกษาลักษณะของสถาบัน ค้นหาแหล่งกำเนิดของสถาบัน นักประวัติศาสตร์โพเรเกอร์สซีฟมุ่งที่มีความเปลี่ยนแปลงในสถาบัน โดยอธิบายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม

การที่นักประวัติศาสตร์โพเรเกอร์สซีฟ สนใจประวัติศาสตร์สิ่งแวดล้อมมากกว่าประวัติศาสตร์สถาบันนั้น ในแง่ที่นักประวัติศาสตร์โพเรเกอร์สซีฟมีความเป็นชาตินิยมมากกว่านักประวัติศาสตร์รุ่นเก่า เนื่องจากนักประวัติศาสตร์รุ่นเก่าค้นหาต้นตอของสถาบันในอเมริกาซึ่งอยู่ที่ยุโรป ส่วนนักประวัติศาสตร์โพเรเกอร์สซีฟ เน้นในสิ่งแวดล้อมและการเปลี่ยนแปลง จึงมุ่งศึกษาว่าสิ่งแวดล้อมของอเมริกา ได้ดัดแปลงวัฒนธรรมตะวันตก อย่างไรก็ตามนักประวัติศาสตร์รุ่นเก่าก็มีความรู้สึกชาตินิยมแต่ไม่ได้เน้นมาก โดยถือว่าเอกภาพของชาติมีค่าเทียบเท่ากับความมั่นคง ความมีระเบียบและการคงไว้ซึ่งเสรีภาพ แต่นักประวัติศาสตร์โพเรเกอร์สซีฟไม่สนใจเรื่องเอกภาพ แต่มุ่งที่ความพิเศษไม่เหมือนใครของอเมริกา อเมริกามีลักษณะพิเศษแตกต่างจากยุโรป เอกภาพของชาติไม่สำคัญเทียบเท่ากับการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยเรื่อยมา

ประวัติศาสตร์กลุ่มโพเรเกอร์สซีฟ มีอิทธิพลมากในมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย และวิสคอนซิน ส่วนประวัติศาสตร์แบบเก่ามีอิทธิพลในมหาวิทยาลัยเยล และฮาร์วาร์ด อย่างไรก็ตามก็เกิดการขัดแย้งระหว่าง 2 กลุ่มนี้ไม่น้อยมาก เนื่องจากมีปัญหาทางประวัติศาสตร์ที่ต้องศึกษาอีกมากมาย ตลอดจนทั้ง 2 กลุ่มต่างขมขื่นในการรับช่วงงานจากนักประวัติศาสตร์สมัครเล่น

นักประวัติศาสตร์โพเรสซีฟมักมาจากแถบภาคกลางของประเทศ และทางใต้ เช่น เทอร์เนอร์ มาจากวิสคอนซิน เบคเคอร์และเบียด เป็นคนแถบไอโอวาและอินเดียนา เจมส์ ที่ซอตเวล มาจากเวสเทอร์น ออนตาริโอ ในขณะที่นักประวัติศาสตร์รุ่นเก่า ๆ มักเป็นคนแถบตะวันออก ซึ่งได้ผูกขาดการเขียนประวัติศาสตร์มานาน เช่น เฮร์เบิร์ต แบกซ์เตอร์ อดัมส์, แอนดรูว์, ออสกูด และแซนนิ่ง เป็นคนแถบนิวอิงแลนด์ เบียร์และตันนิง มาจากนิวยอร์กและนิวเจอร์ซีย์

เฟรเดอริก แจ็คสัน เทอร์เนอร์ (ค.ศ. 1861-1932)

เป็นนักประวัติศาสตร์คนแรกของกลุ่มโพเรสซีฟ และมีอิทธิพลในกลุ่มโพเรสซีฟ เทอร์เนอร์จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยจอห์น ฮอปกินส์ ใน ค.ศ. 1888 เขาเชี่ยวชาญในประวัติศาสตร์ยุโรปและสมัยโบราณ เทอร์เนอร์เป็นลูกศิษย์ของ เฮร์เบิร์ต แบกซ์ อดัมส์ เขาต่อต้านอาจารย์ที่เน้นอิทธิพลของยุโรปมากเกินไป แต่เขาเชื่อความคิดตีโตนิคของเฮร์เบิร์ต แบกซ์เตอร์ อดัมส์ เทอร์เนอร์มีความเห็นว่า ในบรรดาประเทศในยุโรป มีเฉพาะกลุ่มแอ่งไกล-แซกซอนที่สามารถปรับตัวเข้ากับธรรมชาติในโลกใหม่ได้อย่างกลมกลืน เนื่องจากกลุ่มนี้มีได้ปล่อยให้สถาบันสมัยกลางที่เหลวแหลก ทำลายรากฐานความบริสุทธิ์ของสภาพธรรมชาติ ซึ่งเป็นสภาพป่าทางตะวันตกเฉียงเหนือของยุโรป

เทอร์เนอร์เชื่อว่ายุคของตนดีกว่ายุคอื่น ๆ ทั้งในด้านความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และประชาธิปไตย ผู้มีอิทธิพลต่อเทอร์เนอร์ได้แก่ดาร์วิน, สเปนเซอร์, ลอเรีย และอาร์โนลด์ เฮิร์มานน์ ลุดวิก ฮีเรน บทความแรกที่เทอร์เนอร์เขียนหลังจากสำเร็จการศึกษา คือ *The Significance of History* (ค.ศ. 1891) เทอร์เนอร์กล่าวว่า ในอดีตนั้นต่างถือว่า ประวัติศาสตร์เป็นวรรณคดีหรือพงศาวดารของการเมืองในอดีต อย่างไรก็ตามในปัจจุบันต่างก็ยอมรับว่าประวัติศาสตร์เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการพัฒนาทางเศรษฐกิจ¹³ ใน ค.ศ. 1893 เขาเสนอรายงานที่มีชื่อเสียงของเขา *The Significance of the Frontier in American History* เขาใช้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและภูมิศาสตร์ ตีความหมายประวัติศาสตร์ ส่วนเบียดนั้นใช้ปัจจัยเศรษฐกิจอย่างเดียว เทอร์เนอร์สรุปว่า ป่าหรือชายแดนมีอิทธิพลต่อลักษณะพิเศษของอเมริกัน เป็นแหล่งก่อให้เกิดประชาธิปไตย ทำให้คนต่าง ๆ มารวมกันเป็นชาติ คนที่อยู่ตามชายแดนมีเสรีภาพและความเท่าเทียมกัน ตลอดจนเป็นอิสระจากประเพณีและสถาบันของยุโรป ในขณะที่แบนครอฟยกย่อง วอชิงตันเป็นวีรบุรุษ เทอร์เนอร์ยกย่องแอนดรูว์ แจ็คสัน ประวัติศาสตร์อเมริกันของแบนครอฟ คือการต่อสู้ของชาว

¹³ David W. Noble, *Historian Against History, the Frontier Theses and the National Covenant in American Historical Writing Since 1830*, (Minneapolis: University of Minnesota, 1965), p.40.

อเมริกันต่อยุโรปหรืออังกฤษ ซึ่งสิ้นสุดลงใน ค.ศ. 1776 ของเทอร์เนอร์ ถือว่า การต่อสู้ของประชาชนที่ต่อต้านอิทธิพลยุโรปซึ่งมีตัวแทนคือชนชั้นปกครองของอาณานิคม ซึ่งสิ้นสุดลงใน ค.ศ. 1828 แบนครอฟเขียนประวัติศาสตร์ช่วงก่อน 1776 เทอร์เนอร์เขียนในช่วง ค.ศ. 1800-1830

เทอร์เนอร์บรรยายกำเนิดของ “ประชาชน” ในศตวรรษที่ 17 ในบทความชื่อ The First Official Frontier of the Massachusetts Bay เทอร์เนอร์กล่าวว่า ในอาณานิคม แมสซาชูเซต และเวอร์จิเนียในทศวรรษที่ 1640 นั้น คนอยู่อย่างง่าย ๆ เลี้ยงสัตว์ ทำการเกษตรซึ่ง ณ ที่นี้ ทำให้แสดงออกถึงลัทธิปัจเจกชนนิยมและประชาธิปไตยของอเมริกา และในชายแดนนี้ ก็เกิดกบฏเบคอน เป็นความพยายามครั้งแรกของประชาชนที่จะล้มล้างอำนาจของอังกฤษ และชนชั้นปกครองในอาณานิคม

เทอร์เนอร์มีความเห็นว่าการขยายไปตะวันตกเป็นความก้าวหน้าที่ขยายออกไปยิ่งทำให้เป็นประชาธิปไตยยิ่งขึ้นและเป็นอเมริกันยิ่งขึ้น เทอร์เนอร์มีได้ถือว่าการปฏิวัติอเมริกัน จะทำให้เกิดประชาธิปไตย ซึ่งในการต่อสู้ระหว่าง ค.ศ. 1775-1783 มีการต่อสู้ 2 อย่างเกิดขึ้น กล่าวคือ การต่อสู้ของประชาชนที่จะล้มล้างอำนาจของอังกฤษ และการต่อสู้ของประชาชนที่ล้มล้างชนชั้นปกครองในอาณานิคม ผลก็คือกลุ่มชนชั้นปกครองตะวันออกยังคงคุมอำนาจและได้ร่างรัฐธรรมนูญ กลุ่มนี้มีอำนาจจนกระทั่ง ค.ศ. 1800 ซึ่งเป็นปีที่โทมัส เจฟเฟอร์สันเป็นประธานาธิบดี เขาได้ทำลายชนชั้นสูง เทอร์เนอร์ยกย่องเจฟเฟอร์สันเป็นนักประชาธิปไตยคนแรกของอเมริกา

ต่อมา เทอร์เนอร์หันไปสนใจเรื่องอื่นแทนเรื่องชายแดน โดยเฉพาะความตึงเครียดระหว่างตะวันออกตะวันตก ระหว่างเหนือกับใต้ หนังสือของเขา The Rise of the New West, 1819-1829 (ค.ศ. 1906) เขาสรุปว่าการเมืองในยุคดังกล่าวอยู่ในรูปการเป็นพันธมิตรของกลุ่มการเมืองกลุ่มต่าง ๆ

วี แอล พาร์ริงตัน (ค.ศ. 1871-1929)

เขาเป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยวอชิงตัน พาร์ริงตันสนใจการปฏิรูปต่าง ๆ ในทศวรรษที่ 1890 เขาเขียน Main Currents in American Thought (3 ชุด ค.ศ. 1927 และ 1930) ซึ่งมีลักษณะเป็นประวัติศาสตร์แบบโพรเกรสซีฟ การตีความหมายประวัติศาสตร์ความคิดของเขาคล่องจองกับงานเขียนเกี่ยวกับประวัติศาสตร์การเมืองของเบียด พาร์ริงตันเห็นด้วยกับเบียดที่ว่าประวัติศาสตร์เป็นเรื่องราวการขัดแย้งของกลุ่มต่าง ๆ ความคิดต่าง ๆ ในสังคม ซึ่งมีรากฐานมาจากทางเศรษฐกิจ หัวใจของเรื่องของเขา คือการขัดแย้ง

ระหว่างฝ่ายก้าวหน้าและฝ่ายปฏิภิกิริยา ในชุดที่ 1 ของ Main Currents เขาให้ชื่อว่าพิวริตันและ ลัทธิเสรีนิยม พาร์ริงตันประมาณหลักการของพิวริตันว่าไว้ประโยชน์และยกย่อง โทมัส ฮุกเกอร์ และโรเจอร์ วิลเลียมส์ เป็นนักเสรีนิยม สำหรับอาณาจักรคอมเมเนสซาจิสต์ ก็อยู่ภายใต้การ ปกครองของฝ่ายอนุรักษนิยมคือตระกูลแมธเธอร์ส ชุดที่ 2 มีชื่อว่า The Romantic Revolution in America ศึกษาอเมริกา ระหว่าง ค.ศ. 1800-1860 สงครามกลางเมืองเป็นผลจากการขัดแย้ง ของจักรวรรดินิยมทางเศรษฐกิจ¹⁴ ชุดที่ 3 ของพาร์ริงตันชื่อ The Beginning of Critical Realism in America ศึกษา ระหว่างปี ค.ศ. 1860-1920 แต่เขาเขียนไม่จบ

ความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์

ตลอดทศวรรษที่ 1920 และ 1930 วงการประวัติศาสตร์ยังคงสนใจด้านวิทยาศาสตร์ของ New History ทางด้านทฤษฎีของประวัติศาสตร์ก็ถกเถียงถึงความสัมพันธ์กับสังคมศาสตร์ นักประวัติศาสตร์กลุ่ม New History ยังคงถกเถียงกับนักประวัติศาสตร์เก่า ๆ ภายใต้การนำ ของลูกศิษย์ของโรบินสันชื่อ แฮรี เอลเมอร์ บาร์นส์ ในขณะที่เดียวกันประธานของสมาคม ประวัติศาสตร์อเมริกันหลายคนสั่งให้นักประวัติศาสตร์หากฎของประวัติศาสตร์

เหตุใดการมีสัมพันธ์ที่ดีกับสังคมศาสตร์จึงเป็นปัญหาสำคัญระหว่างสงครามโลก 2 ครั้ง ข้อแรกเนื่องจากสังคมศาสตร์มีบทบาทมากในวงการศึกษา ในทศวรรษที่ 1920 คนทั่วไปก็ ตระหนักว่าสังคมศาสตร์มีหลายสาขาเช่นจิตวิทยา เศรษฐศาสตร์ และการที่นักรัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ได้แยกตัวจากการที่นักประวัติศาสตร์เคยครอบงำซึ่งเริ่มตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 20 ในระยะนี้ก็แยกกันเด็ดขาด สาขาสังคมศาสตร์เหล่านั้นเจริญเร็วมาก มีหน่วยราชการและ เอกชนสนับสนุนมากมาย ประวัติศาสตร์ในฐานะอยู่ในสาขาสังคมศาสตร์ได้รับเงินช่วยเหลือ เล็กน้อย สำหรับฝ่ายมนุษยศาสตร์ยังได้รับความสนับสนุนน้อยลงไปอีก

สาขาในสังคมศาสตร์นั้นก้าวหน้าเร็วมาก นักสังคมศาสตร์ประกาศหลักการ “ความร่วมมือ” และการวิจัยแบบร่วมมือกัน ซึ่งเป็นหลักการของ New History อยู่แล้ว มีการก่อตั้ง Social Science Research Council หรือ SSRC ใน ค.ศ. 1923 ซึ่งสมาคมประวัติศาสตร์อเมริกัน เข้าร่วมใน ค.ศ. 1925 และส่งผู้แทนไปมี อาร์เทอร์ เอส เซลซิงเจอร์ และ รอย เอฟ นิโคลส์ ทั้ง 2 ไม่มีบทบาทสำคัญใน SSRC

หลักการของ New History ที่กล่าวถึงว่าประวัติศาสตร์จะต้องร่วมมือกับสังคมศาสตร์ ตลอดจนการร่วมกันหากฎต่าง ๆ นั้นก็มีได้ระบุชัดว่าจะต้องทำอย่างไรแต่นักประวัติศาสตร์

¹⁴ *Ibid.*, p.109.

ไม่ว่าเก่าหรือใหม่ศึกษาเรื่องในอดีต ซึ่งนักสังคมศาสตร์ไม่สนใจ ยิ่งกว่านั้น New History ได้ขยายขอบเขตประวัติศาสตร์คลุมทุกอย่าง ทำให้การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ไม่ลึกซึ้งดังนั้นประมาณทศวรรษที่ 1930 คำว่า New History ก็ไม่เป็นที่เชื่อถือ มีเสียงเรียกร้องให้ปรับปรุงประวัติศาสตร์ให้เข้ากับสังคมศาสตร์มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งทศวรรษที่ 1930 มีปัญหาทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศมาก ทำให้มีการเร่งเร้าให้ประวัติศาสตร์ศึกษาปัญหาปัจจุบันเพื่อให้ทันเหตุการณ์

คาร์ล เบคเกอร์ (ค.ศ. 1873-1945)

ลูกศิษย์ของเทอร์เนอร์และโรบินสัน เขาเขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง *The History of Political Parties in The Province of New York, 1760-1766* (ค.ศ. 1909) ซึ่งสะท้อนความคิดของเทอร์เนอร์ที่กล่าวว่าการปฏิวัติมี 2 ความหมาย เบคเกอร์กล่าวว่าการปฏิวัติอเมริกาเป็นผลของขบวนการ 2 ขบวนการ คือการต่อสู้เพื่อปกครองตนเองและเอกราช กับการทำให้สังคมและการเมืองของอเมริกามีความเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น งานของเขาเป็นงานชิ้นแรกที่ศึกษาการต่อสู้ของชนชั้นในระหว่างการปฏิวัติอเมริกาทำให้เขากลายเป็นนักประวัติศาสตร์ชั้นนำ

ใน ค.ศ. 1910 เขาพิมพ์บทความชื่อ “*Detachment and The Writing of History*” โดยวิจารณ์การเขียนประวัติศาสตร์แบบ *History is What Happened; The Historian Must Write it Down...* เบคเกอร์ตั้งปัญหาว่าเหตุใดนักประวัติศาสตร์ต้องอยู่ในฐานะนี้ เบคเกอร์ว่าเป็นสิ่งผิดพลาดที่นักประวัติศาสตร์เชื่อว่าตนสามารถหลีกเลี่ยงการตัดสินใจเกี่ยวกับข้อเท็จจริงประวัติศาสตร์ หรือเชื่อว่าข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ที่ได้ว่านั้นมีจุดมุ่งหมายจริง ๆ เบคเกอร์กล่าวว่า นักประวัติศาสตร์ไม่สามารถแยกตนเองออกจากขบวนการการบรรยายของเขาได้ นักประวัติศาสตร์แต่ละยุคเขียนประวัติศาสตร์ตามความต้องการของตน ปัจจุบันเป็นยุคที่มีปัญหาเกี่ยวกับอุตสาหกรรมซึ่งจะต้องแก้ไข ดังนั้นนักประวัติศาสตร์จะต้องใช้ประวัติศาสตร์แก้ปัญหา นักประวัติศาสตร์แบบวิทยาศาสตร์ที่ศึกษาเรื่องต่าง ๆ อยู่ห่าง ๆ และเป็นกลางในเรื่องที่ตนศึกษานั้นเป็นวิธีที่ไม่เหมาะสมกับสภาพในปัจจุบัน “*To Me Nothing can be Duller Than Historical Facts, and Nothing More Interesting Than The Service They Can be Made To Render in The Effort To Solve the Everlasting Riddle of Human Existence.*”¹⁵

ภายใน ค.ศ. 1913 เบคเกอร์มิได้เขียนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์ ถึงแม้เขาอยู่ในกลุ่ม New History แต่เบคเกอร์แตกต่างจากนักประวัติศาสตร์ New History อื่น ๆ ซึ่งสนใจ

¹⁵ Higham, Krieger and Gilbert, *History*, p. 120.

ปัญหาสังคม ส่วนเขาสนใจปรัชญาและวรรณคดีซึ่งขัดกับหลักของ New History เบคเกอร์เป็นนักประวัติศาสตร์อาชีพในต้นศตวรรษที่ 20 ที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายอนุรักษนิยมหรือให้ความเชื่อถือเกี่ยวกับการปฏิรูปและความก้าวหน้าโดยสิ้นเชิง

บทความของเขาชื่อ Some Aspects of The Influence of Social Problems And Ideas Upon The Study And Writing of History (ค.ศ. 1913) เขาเริ่มด้วยว่านักประวัติศาสตร์ทุกคนเลือกข้อมูลของตน ข้อเท็จจริงในตัวเองมิได้พูดหรือแสดงอะไรออกมา แต่ข้อเท็จจริงพูดผ่านนักประวัติศาสตร์ แต่นักประวัติศาสตร์แต่ละคนเป็นผู้เลือกข้อเท็จจริงที่มีความหมายต่อนักประวัติศาสตร์คนอื่น ๆ และคนทั่วไป นักประวัติศาสตร์ผู้เลือกทำเช่นนั้นเนื่องจากเขามองอดีตด้วยสายตาของสังคมที่เขาอยู่ อย่างไรก็ตามนักประวัติศาสตร์ยังคงมีสิทธิ์จะเรียกตนเองเป็นนักวิทยาศาสตร์ ถ้าหากใช้ประวัติศาสตร์เป็นเครื่องมือในการรับใช้สังคม

ชาร์ลส์ เอ เบียด (ค.ศ. 1874-1948)

ได้รับการศึกษาทั้งในสหรัฐและอังกฤษ เบียดสอนการเมืองในปัจจุบัน เบียดมีบทบาทในกิจกรรมต่าง ๆ มากมาย เช่น New York Bureau of Municipal Reseach และ National Municipal League ในทศวรรษที่ 1920 เขาให้คำแนะนำแก่รัฐบุรุษของบอลข่านและญี่ปุ่น คำที่เขาชอบคือ “ยอดเยี่ยม” เบียดมีอิทธิพลต่อประวัติศาสตร์นิพนธ์ของอเมริกาในศตวรรษที่ 20 โดยเฉพาะความคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์ของเขา งานชิ้นแรกของเบียดคือ The Industrial Revolution (ค.ศ. 1901) ต่อมาเบียดหันมาสนใจประวัติศาสตร์อเมริกัน

Contemporary America (ค.ศ. 1913) ของเบียด วีรบุรุษของหนังสือเล่มนี้คือ สแตนลีย์ สแตนฟอร์ด รอสโก คอนกลิง และ บอส แพลต ส่วน The Economic Origins of Jeffersonian Democracy (ค.ศ. 1915) กล่าวถึงการขัดแย้งระหว่างกลุ่มนายทุนและชาวนาตั้งแต่ทศวรรษ 1770 จนกระทั่งชาวนามีชัยชนะใน ค.ศ. 1800 ส่วน The Supreme Court And The Coustitution (ค.ศ. 1912) ยกย่องความสามารถของผู้ก่อตั้งอเมริกา แต่ก็สรุปว่าในที่ประชุมร่างรัฐธรรมนูญนั้น กลุ่มที่มีอิทธิพลคือกลุ่มอนุรักษนิยม ซึ่งมีผลประโยชน์ทางการค้าและการคลัง ในขณะที่กลุ่มลูกหนี้ ซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ไม่มีสิทธิ์เสียงในการร่างรัฐธรรมนูญ ผู้แทนที่ร่างรัฐธรรมนูญไม่ได้มุ่งวางรากฐานประชาธิปไตยแต่มุ่งที่ผลประโยชน์ ความสงบเรียบร้อยของประเทศ

หนังสือที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งในวงวิชาการมากที่สุด คือ An Economic Interpretation of The Constitution (ค.ศ. 1913) เขาเน้นถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจ โดยพยายามพิสูจน์ผลประโยชน์

ทางเศรษฐกิจของคนที่มีส่วนในการร่างรัฐธรรมนูญ เบียดปฏิเสธความคิดเดิมที่ว่ารัฐธรรมนูญ เป็นผลงานของประชาชนทั้งหมด เขากล่าวว่าแท้จริงก็เป็นผลงานของชนส่วนน้อยซึ่งได้รับผลประโยชน์เท่านั้น

The Rise of American Civilization (2 ชุด ค.ศ. 1927) เบียดเขียนร่วมกับ แมรี อาร์ เบียด เบียดพยายามใช้หลักการของ New History ในการเขียน และใน ค.ศ. 1939 เขาเขียน America in Mid Passage กล่าวถึงการพัฒนาของอเมริกาในทศวรรษที่ 1930 งานเขียนของเบียดในระยะแรกอยู่ในลักษณะยึดมั่นในหลักการเศรษฐกิจกำหนดทุกอย่าง เช่น การที่เบียดกล่าวว่า ประวัติศาสตร์อเมริกาเป็นการต่อสู้ระหว่างนักธุรกิจที่เป็นกลุ่มมิลลิทริล แต่เป็นคนกลุ่มน้อย กับกลุ่มอื่น ๆ เช่น ชนชั้นปกครองชาวอังกฤษ ชาวฮอลันดา ชาวไร่ กรรมกร และชาวฮิสแปนิก ได้ ดังนั้น สมัยแจ๊คสันเป็นสมัยการลุกฮือของชาวฮอลันดาและกรรมกร และสงครามกลางเมืองเป็นการปฏิวัติอเมริกาครั้งที่ 2 กล่าวคือนักธุรกิจทางเหนือขับไล่ชนชั้นปกครองชาวไร่ของทางใต้ออกจากอำนาจ แต่ในงานชิ้นหลัง ๆ นั้นแสดงให้เห็นว่าเขาละทิ้งจากหลักการเศรษฐกิจกำหนด โดยยึดหลัก New History เขียนทุกเรื่อง เช่น แง่สังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม ฯลฯ

เบียดสนใจปัญหาปัจจุบันและหลักการประชาธิปไตย เบียดถือว่าใช้ประวัติศาสตร์ เป็นการสอนประชาธิปไตย หนังสือของเขา 47 เล่มล้วนแต่ขายดีทั้งสิ้น เบียดยังสนใจปัญหาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์นิพนธ์ โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างประวัติศาสตร์และสังคมศาสตร์ ในทศวรรษที่ 1930 เขาสนใจรากฐานทางปรัชญาของประวัติศาสตร์ โดยได้อิทธิพลจาก ไครเซ, มานน์ไฮม, คาร์ล ชูสซี เขาตั้งทฤษฎีที่ชื่อว่า ความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์ ซึ่งเขาเขียนในบทความชื่อ The Noble Dream (ค.ศ. 1935) ความคิดของเบียดนี้เป็นที่ยอมรับของนักประวัติศาสตร์อเมริกันใน 20 ปีที่ผ่านมา เขาโจมตีผู้ยึดการเขียนประวัติศาสตร์ คือการคัดลอกเหตุการณ์ในอดีต เหมือนกับที่เกิดขึ้นจริง ๆ หรือผู้ถือว่ามีกฎที่ครอบงำพฤติกรรมของมนุษย์ ในทางตรงกันข้าม เขาถือว่า การเขียนประวัติศาสตร์ยุคใดยุคหนึ่งขึ้นอยู่กับบรรยากาศของผู้เขียนประวัติศาสตร์ด้วย ประวัติศาสตร์แบบวิทยาศาสตร์เป็นเพียงผลสะท้อนของศตวรรษที่ 19 ที่ต้องการสันติและรักษาสถาณะเดิม

เบียดสรุปว่านักประวัติศาสตร์ต้องยอมรับปรัชญาประวัติศาสตร์ หรือมาตรฐานการคัดเลือกข้อมูลก่อนเขาจะเริ่มเขียนประวัติศาสตร์ ไม่ว่านักประวัติศาสตร์จะเลือกทฤษฎีใด เป็นปรัชญาประวัติศาสตร์ เขาจะค้นพบว่าไม่มีกฎใด ๆ ที่จะใช้กับหลักฐานทางประวัติศาสตร์ ทุกหลักฐานได้ ไม่ว่าจะเลือกทฤษฎีจักรประวัติศาสตร์ ทฤษฎีความก้าวหน้า นักประวัติศาสตร์

ที่ฉลาดจะต้องยอมรับว่านั่นคือ ความจริง เบียดกล่าวว่าความเชื่อของเขาคือประวัติศาสตร์จะ
ก้าวหน้าขึ้นไปสู่ระบอบประชาธิปไตยแบบประชาธิปไตยรวมศูนย์ ดังนั้นนักประวัติศาสตร์มี
หน้าที่เขียนประวัติศาสตร์ที่มุ่งสร้างอนาคตที่ดีขึ้น ความคิดของเบียดและเบคเกอร์เรียกรวม ๆ
ว่า ความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์ มีลักษณะต่อไปนี้

1. เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ลับสน จนกระทั่งแม้นักประวัติศาสตร์ที่ถูกฝึกมาอย่างดี
และยังเป็นนักประวัติศาสตร์ที่ซื่อสัตย์และขยันจะทำให้ความฝันของรังเกที่กล่าวว่าจะเขียน
อดีตเหมือนกับที่เกิดขึ้นจริง

2. สิ่งที่คุณส่วนใหญ่และนักประวัติศาสตร์ยอมรับว่าเป็นความจริงทางประวัติศาสตร์
ในเวลาใดเวลาหนึ่ง ขึ้นอยู่กับบรรยากาศของยุคนั้น ๆ พอ ๆ กับข้อเท็จจริงที่ตรวจสอบแล้ว

3. ข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ที่นักประวัติศาสตร์และคนส่วนใหญ่ยอมรับจะเปลี่ยน
ไปโดยขึ้นอยู่กับปัจจัยทางอารมณ์

4. คุณค่าของข้อเท็จจริงขึ้นอยู่กับว่าข้อเท็จจริงเหล่านั้นช่วยเราเข้าใจอดีต ปัจจุบัน
และวางแผนสำหรับอนาคตได้มากน้อยอย่างไร

ความสำคัญของเบียดมีมาก เพราะนักประวัติศาสตร์มิใช่นักบรรณสารที่มีชีวิตอยู่ใน
ปัจจุบันแล้วฝันถึงอดีต แต่นักประวัติศาสตร์เป็นนักวิชาการที่ใช้ความรู้ของเขาในอดีตเพื่อ
ปรับปรุงปัจจุบัน เบียดต้องการให้คนรุ่นใหม่ คนที่มีความหวัง และผู้ที่เชื่อว่าสามารถปรับปรุง
โลกให้ดีขึ้น

เกี่ยวกับการถกเถียงแต่เดิมมาที่ถือประวัติศาสตร์เป็นวิทยาศาสตร์ ศิลปะ เทววิทยา
ปรัชญา วรรณคดี นั้น เบียดถือว่าไม่ใช่ทั้งสิ้น หรือประวัติศาสตร์มิใช่วิชาเหล่านี้มารวมกัน
แต่ในทางตรงกันข้าม วิทยาศาสตร์ ศิลปะ เทววิทยาและวรรณคดีเป็นเพียงส่วนหนึ่งของ
ประวัติศาสตร์ ซึ่งเบียดได้อธิพลของโครเซ เขาต้องการยกประวัติศาสตร์เป็นเอกในวิชาปรัชญา
ประวัติศาสตร์คือความคิดในปัจจุบันที่เกี่ยวกับอดีต ประวัติศาสตร์ในความหมายความจริงในอดีต
รวมทุกสิ่งที่มนุษย์ได้กระทำ พูด รู้สึกคิด ประวัติศาสตร์ในความหมายของการบันทึก รวมถึง
ศิลาจารึก เอกสาร อย่างไรก็ตามประวัติศาสตร์ความคิดที่เป็นความหมายที่สมบูรณ์กว่า เนื่องจาก
จากเป็นประวัติศาสตร์มีความหมายกว้างที่สุดและมีความสำคัญ เพราะได้คิดเกี่ยวกับความจริง
ในอดีต บันทึกหลักฐานที่ใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์แล้ว

ประวัติศาสตร์สาขาอื่น ๆ

การศึกษาประวัติศาสตร์อาณานิคมเสื่อมลงในระหว่างสงครามโลก 2 ครั้ง แต่มี

การสนใจในด้านประวัติศาสตร์สมัยใหม่ แต่เริ่มสนใจประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เนื่องจากอิทธิพลของสงคราม เช่น แชนมวล แฟลค เบมิส วิเคราะห์นโยบายต่างประเทศของอเมริกาในระยะแรก ๆ อย่างไรก็ตาม ความสนใจในประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอยู่ได้ไม่นาน เนื่องจากนักประวัติศาสตร์โพเรกรสซีฟถือว่าเรื่องนโยบายต่างประเทศสำคัญรองจากประวัติศาสตร์ภายใน ตลอดจนนโยบายอยู่โดดเดี่ยวของอเมริกามีอิทธิพลมากใน ค.ศ. 1930

ประวัติศาสตร์นิพนธ์หลังสงครามโลกครั้งที่ 2

ต้นศตวรรษที่ 20 มีสงครามโลก 2 ครั้ง เกิดการปฏิวัติบอลเชวิค เศรษฐกิจตกต่ำ (ค.ศ. 1929) แสดงว่าโลกมิได้ก้าวหน้าในทางที่ดีเช่นความหวังของนักประวัติศาสตร์ ในต้นศตวรรษที่ 20 โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังเศรษฐกิจตกต่ำ อเมริกาได้รอดพ้นมาโดยได้รับความกระทบกระเทือนไม่มากนัก และอเมริกาก็ได้กลายเป็นเผด็จการซึ่งต่างกับยุโรปมาก ทำให้ชี้ชัดว่าอเมริกาต่างจากยุโรปมากกว่านักประวัติศาสตร์รุ่นก่อนเคยคิดไว้ อาจเป็นเพราะว่ามีบางสิ่งในประวัติศาสตร์อเมริกาที่ทำให้ไม่ต้องเผชิญกับความรุนแรงที่เกิดในยุโรป

ดังนั้นทัศนคติของนักประวัติศาสตร์ในทศวรรษที่ 1940-1950 แตกต่างจากต้นศตวรรษที่ 20 มีการตีความหมายใหม่ที่แตกต่างออกไปจากของเบียด และพาร์ริงตัน โดยที่ชาวอเมริกันส่วนใหญ่ถือว่าตนแตกต่างจากยุโรป ส่วนเบียดและพาร์ริงตันตีความหมายการปฏิวัติอเมริกาและการร่างรัฐธรรมนูญคล้ายกับการปฏิวัติฝรั่งเศส ตลอดจนบรรยายการปฏิรูปในสหรัฐคล้ายกับกลุ่มหัวรุนแรงในยุโรป และถือกลุ่มต่อต้านการปฏิรูปคล้ายกับหัวเก่าในยุโรป โดยเฉพาะอย่างยิ่งเบียดมีความเห็นว่าโลกทั้งโลกกำลังมุ่งสู่นาคตที่ดีกว่า นอกจากนี้ ในขณะที่ต้นศตวรรษที่ 20 เน้นการเปลี่ยนแปลง โดยมีสมมติฐานว่า การเปลี่ยนแปลงทำให้ก้าวหน้า แต่ในศตวรรษที่ 1940 และ 1950 กลับกลับการเปลี่ยนแปลง หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ชาวอเมริกันรวมลัทธิฟาสซิสต์และคอมมิวนิสต์เป็นเผด็จการเบ็ดเสร็จ เป็นรัฐบาลที่แต่ละบุคคลถูกยกเลิกเสรีภาพส่วนตัวเพื่อรัฐ ดังนั้นหลักการคอมมิวนิสต์ซึ่งเคยเป็นที่สนใจในทศวรรษที่ 1920 และ 1930 ก็เสื่อมคลายลงไป ความหวังของการปฏิวัติหรือแม้แต่การปฏิรูปก็เฉื่อยชาลง จึงมีแนวโน้มสนับสนุนเสถียรภาพมากกว่าการเปลี่ยนแปลง นโยบายต่างประเทศในสงครามเย็นคือการรักษาสถานะเดิม ต่อต้านการขยายอำนาจของเผด็จการเบ็ดเสร็จ ในประเทศก็มีแนวอนุรักษ์นิยมซึ่งรวมถึงการคงไว้ซึ่งการปฏิรูปนิวดีลไว้

หนังสือประวัติศาสตร์ระยะนี้ สนใจบทบาทของความคิด โดยเฉพาะความคิดมีบทบาทต่อการดำเนินการทางการเมืองอย่างไร นักประวัติศาสตร์หลายคนยังคงยึดหลักเศรษฐกิจ

กำหนด ในการตีความหมายประวัติศาสตร์ แต่มีกลุ่มต่อต้านความคิดของเทอร์เนอร์ในเรื่องเขต หรือความแตกต่างของเขตเป็นพื้นฐานของประวัติศาสตร์อเมริกา กลุ่มต่อต้านเทอร์เนอร์นี้ถือว่า ตะวันตกเป็นการขยายจากตะวันออก เขตเหนือและเขตใต้มีอารยธรรมอย่างเดียวกัน ความคิดเหล่านี้แพร่หลายในทศวรรษที่ 1940 และ 1950 เมื่อมีปฏิกริยาต่อต้านเขต ทำให้นักประวัติศาสตร์ ไม่เขียนเกี่ยวกับการขัดแย้งระหว่างตะวันออก ตะวันตก เหนือและใต้ ความคิดของเทอร์เนอร์ที่ว่าประชาธิปไตยในศตวรรษที่ 19 เกิดจากอิทธิพลของตะวันตาก็ไม่มีผู้สนใจศึกษา

เป้าหมายของการถกเถียงของนักประวัติศาสตร์รุ่นใหม่ในระยะนี้ คือ ความคิดของเบียด ที่ถือว่า อเมริกาถูกแบ่งเป็นกลุ่มประชาธิปไตย ซึ่งเป็นกลุ่มคนจำนวนมากและกลุ่มอภิสิทธิ์ซึ่งมีเพียงกลุ่มน้อย โดยถกเถียงในสมัยของแจ็กสัน อาร์เธอร์ เอ็ม เซลซิงเจอร์ จูเนียร์ เขียน The Age of Jackson เป็นงานดีเด่น ที่ต่อต้านวิญญูณฐกรกิจของทศวรรษที่ 1930

มีงาน 2 ชิ้นที่โจมตี Economic Interpretation of The Constitution ได้แก่งานของ ฟลอเรสต์ แมคโดนัลด์ เขียน We the People: The Economic Origins of the Constitution เขาสำรวจ รายได้ของผู้ร่างรัฐธรรมนูญอย่างละเอียด เพื่อพิสูจน์ว่าเบียดผิดพลาด ส่วน โรเบิร์ต อี บราวน์ โจมตีการเขียนของเบียดว่าขาดหลักตรรกวิทยา เขาเขียน Charles Beard and the Constitution (ค.ศ. 1956) และ Middle Class Democracy and the Revolution in Massachusetts, 1691-1780 (1955) บราวน์กล่าวว่าชาวอาณานิคมมีส่วนร่วมในการปกครองในอาณานิคมแมสซาชูเซตมาก ดังนั้น ชาวอเมริกันมิได้รับประชาธิปไตยใน ค.ศ. 1776 แต่ชาวอเมริกันพยายามรักษามันไว้ แทนที่จะสร้างระบียบของสังคมขึ้นใหม่ ชาวอาณานิคมกลับป้องกันระบียบเก่า

สำหรับการปฏิวัติอเมริกา ก็มีนักประวัติศาสตร์รุ่นใหม่ศึกษาสาเหตุของการปฏิวัติ ต่อต้านความคิดของเบียด ได้แก่ โอลิเวอร์ เอ็ม ดิกเกอร์สัน, เอ็ดมัน เอส มอร์แกน และ เบอร์-นาร์ต นอลเลนเบิร์ก กลุ่มนี้ถือว่า หลัง ค.ศ. 1760 นโยบายการปกครองของอังกฤษ โจมตี สิทธิเสรีภาพของชาวอาณานิคม ผู้นำอาณานิคมจึงต้องต่อสู้ป้องกันสิทธิเสรีภาพ ดังนั้นจึงมีการ ศึกษาอเมริกาในศตวรรษที่ 17 และ 18 อย่างไม่เคยมาก่อน ซึ่งในสมัยของประวัติศาสตร์ โพรเกรสซีฟไม่สนใจ เนื่องจากเน้นเฉพาะประวัติศาสตร์ปัจจุบัน

ระยะนี้ ไม่มีนักประวัติศาสตร์ที่เด่นมากดังเช่น เทอร์เนอร์และเบียด นักประวัติศาสตร์ ที่สำคัญซึ่งเน้นความต่อเนื่อง การต่อต้านเผด็จการเบ็ดเสร็จ และมุ่งเสถียรภาพ ได้แก่ หลุยส์ ฮาร์ตส์, แดเนียล บัวร์สตัน และ ริชาร์ด ฮอฟสตัดเตอร์ ในทศวรรษที่ 1960 นักประวัติศาสตร์ รุ่นหนุ่มเรียกกลุ่มนี้ว่า นักประวัติศาสตร์กลุ่มคล้อยตาม

หลุยส์ ฮาร์ดส์

เขาเขียน *The Liberal Tradition in America* (ค.ศ. 1955) เขาชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างอเมริกาและยุโรป ในยุโรปมีการต่อสู้ระหว่างลัทธิศักดินาหรืออภิชนาธิปไตย และสังคมนิยมหรือประชาธิปไตย แต่อเมริกาไม่มีอิทธิพลของลัทธิศักดินา จึงคงเป็นในปัจเจกชนนิยม ลัทธินายทุนและชนชั้นกลาง อเมริกาจึงมีประเพณีเสรีนิยม ต่อมาเขาเขียนประวัติศาสตร์อาณานิคมอเมริกา *The Founding of New Societies* (ค.ศ. 1964) อาณานิคมในอเมริกาได้รับอิทธิพลจากยุโรปแต่เนื่องจากแยกตัวออกจากสังคมขัดแย้งกัน ทำให้อาณานิคมเหล่านี้ค่อนข้างจะมั่นคงและยังคงรับวัฒนธรรมเสรีนิยมของสังคมอังกฤษในยุคเริ่มต้นยุคใหม่ทำให้อเมริกามีประเพณีเสรีนิยมแต่เริ่มแรก

ริชาร์ด ฮอฟส์ตันเตอร์ (ค.ศ. 1916)

เขาเขียน *The American Political Tradition* (ค.ศ. 1948) เขายกตัวอย่างนักปฏิรูปสมัยแจ๊คสันและฝ่ายวิกคู่ต่อสู้ โดยสรุปว่าทั้ง 2 กลุ่มมิได้แตกต่างกันมาก เช่นที่นักประวัติศาสตร์โพรเกรสซีฟเคยเขียนไว้

แดเนียล บัวร์สติน (ค.ศ. 1914-ปัจจุบัน)

บัวร์สติน ประทับใจในความมีเสถียรภาพของอเมริกา เขาอธิบายว่าการที่ความคิดทางการเมืองของอเมริกามีความธรรมดาสามัญนี้ มีผลมาจากสังคมขาดการขัดแย้งกันอย่างรุนแรงของยุโรป เขาเขียน *The Genius of American Politics* (ค.ศ. 1953) และ *The American : The Colonial Experience* (ค.ศ. 1958) มีข้อน่าสังเกตว่าทั้ง ฮาร์ดส์ และ บัวร์สติน ได้ความคิดว่าอเมริกามีความสงบโดยการดูสหรัฐจากภายนอกคล้ายกับของทอคคิล ทั้ง 2 คน ใช้วิธีเปรียบเทียบในการศึกษาประวัติศาสตร์อเมริกัน ฮาร์ดส์สอนทฤษฎีการเมืองยุโรปที่ฮาร์วาร์ด อย่างไรก็ตามทั้งสองคนเปรียบเทียบอเมริกาและยุโรปเท่านั้น

ในเรื่องการปฏิวัติอเมริกัน บัวร์สตินโจมตีเบียดและพาร์ริงตัน เขามีความเห็นที่ชาวอเมริกันในระหว่างการปฏิวัติมีแนวโน้มในทางรักษาสถาณะเดิม หรืออยู่ในแนวอนุรักษนิยม

เอ็ดเวิร์ด เอส มอร์แกน

นักประวัติศาสตร์ที่เด่นมากคนหนึ่ง เขาแตกต่างจากบัวร์สติน และฮาร์ดส์ ซึ่งอธิบายเสถียรภาพของอเมริกาในแง่ของสิ่งแวดล้อมและสถาบัน ส่วน มอร์แกนศึกษาหลักการพื้นฐาน

เขาเขียนเกี่ยวกับพิวริตันในนิวอิงแลนด์ และการปฏิวัติ The Stamps Act Crisis (ค.ศ. 1953) The Birth of the Republic, 1763-1789 (ค.ศ. 1956) The Puritan Dilemma: The Story of John Winthrop (ค.ศ. 1958) Visible Saints: The History of a Puritan Ideas (ค.ศ. 1963)

ในทศวรรษที่ 1960 มีนักประวัติศาสตร์อีกกลุ่มต่อต้านนักประวัติศาสตร์กลุ่มคล้อยตามระยะนี้ชาวเหนือผิวขาวลงมาจากใต้เพื่อร่วมกับนิโกรในการเรียกร้องความเท่าเทียมกันทางสิทธิเสรีภาพ เคนเนดีได้เป็นประธานาธิบดีและได้นำประเทศเข้าสู่สงคราม ซึ่งประชาชนมิได้สนับสนุนสงครามเวียดนาม จึงมีประชามติต่อต้านสงครามถึงขีดสูงสุดอย่างไม่เคยมีมาก่อน ผู้นำของกลุ่มนี้คือ สทอตตัน ลินด์ นอกจากนี้มี สตีเฟน เทอร์นสตรอม แห่งมหาวิทยาลัยแบรนไดส์ ลีออน ลิตแวก และยูจีน จีโนวิส ฯลฯ บางครั้งเรียกนักประวัติศาสตร์กลุ่มนี้ว่ากลุ่มแก้ว

นักประวัติศาสตร์กลุ่มแก้วมิได้เน้นความสำเร็จของอเมริกา แต่เน้นความขัดแย้ง นักประวัติศาสตร์กลุ่มแก้วบางคนยอมรับทฤษฎีสงครามชนชั้นของมาร์กซ ความคิดของเบียดที่ถือว่าการปฏิวัติอเมริกาเป็นการต่อสู้ทางเศรษฐกิจระหว่างผู้มีและผู้ไม่มี นักประวัติศาสตร์กลุ่มแก้วถือว่าการเขียนประวัติศาสตร์ของนักประวัติศาสตร์กลุ่มคล้อยตามเป็นการเขียนแบบเน้นผู้นำ สะท้อนให้เห็นอำนาจทางการเมืองและเศรษฐกิจในขณะนั้น ซึ่งมีหลักฐานทิ้งไว้มากมาย ส่วนนักประวัติศาสตร์กลุ่มแก้วสนใจมวลชนซึ่งมีหลักฐานน้อย

สทอตตัน ลินด์ (ค.ศ. 1892-1970)

เป็นผู้นำในการเรียกร้องสิทธิประชาชนในทศวรรษ 1960 ตลอดจนถึงต่อต้านนโยบายต่างประเทศของอเมริกาในเวียดนาม ใน ค.ศ. 1964 ลินด์เดินทางไปเวียดนามเหนือ และรายงานการเดินทางใน The Other Side (ค.ศ. 1966) ลินด์ถือว่าการใช้เศรษฐกิจตีความหมายประวัติศาสตร์เป็นเรื่องพื้นฐาน

ลินด์ มีความเห็นว่าเมื่อมีโอกาสเขียนประวัติศาสตร์ปัจจุบันก็ควรเขียนทันที เพราะเมื่อวันเวลาผ่านไป เอกสารต่าง ๆ จะไม่ชัดเจนและหายากกว่าการรีบเขียน เขายังมีความเห็นว่านักประวัติศาสตร์แตกต่างจากนักสังคมศาสตร์อื่น ๆ ทั้งนี้มิใช่เพราะประวัติศาสตร์เขียนเรื่องในอดีต แต่อยู่ที่นักประวัติศาสตร์ถือว่าสิ่งต่าง ๆ อยู่ในขบวนการพัฒนา ประวัติศาสตร์และสังคมวิทยามีได้ศึกษาเรื่องต่างกัน แต่ทั้ง 2 แตกต่างในวิธีการที่มองเรื่องเดียวกัน นักประวัติศาสตร์จึงไม่ควรระอวยใจในการศึกษาเรื่องปัจจุบันและอนาคตมากกว่าอดีต ลินด์เชื่อว่าการที่นักประวัติศาสตร์สนใจเรื่องอนาคตมิใช่เพื่อกำหนดอนาคต แต่เพื่อที่จะ “To Envision, to say (AS Howard Zinn put it) Not What *Will* Be but What *CAN* be”¹⁶

¹⁶ R. A. Skotheim, ed., *The Historian and The Climate of Opinion* (Menlo Park: Addison Wesley Publishing Co., 1969), p.117.

นอกจากลินด์แล้ว นักประวัติศาสตร์กลุ่มแก๊ยังมี สตีเฟน เทอร์นสตรอม เขียน Poverty and Progress สรุปว่า การเคลื่อนไหวทางสังคมอเมริกันในศตวรรษที่ 19 มีน้อยกว่าที่เข้าใจกัน ในปัจจุบัน มีการรื้อถอนจากชนชั้นของตนน้อย แต่โดยที่กรรมกรย้ายเมืองบ่อย ทำให้กรรมกรไม่ได้พัฒนาแบบยุโรป

ลีออน ลิตแวก

ลีออน ลิตแวก เขียน North of Slavery เน้นยุคก่อนสงครามกลางเมือง เขามีความเห็นว่าคุณรู้สึกต่อต้านคนผิวดำมีมากกว่าที่เคยคิด แต่ทางใต้กลับมีความรู้สึกเรื่องผิวสีน้อยกว่าทางเหนือและตะวันตก ชาวอเมริกันนอกเขตใต้ต่อต้านการขยายของทาส เนื่องจากเกรงว่ากลุ่มผิวดำจะอพยพไปยังถิ่นของตน

สำหรับประวัติศาสตร์สงครามกลางเมือง นักประวัติศาสตร์หลายคนถือเป็นอุบัติเหตุที่ไม่จำเป็น แต่ ยูจีน จีโนวิส ถือว่าสงครามกลางเมืองเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของชนชั้น 2 ชนชั้น ในหนังสือชื่อ The Political Economy of Slavery และ The World The Slaveholder Made

ส่วนยุคไพเรเกสซีฟนั้น นักประวัติศาสตร์กลุ่มคล้อยตามยกย่องยุคนี้ กาเบรียล กอลโก ถือว่ายุคไพเรเกสซีฟไม่ใช่ยุคที่รัฐบาลสามารถคุมกิจการใหญ่ได้ แต่กลายเป็นธุรกิจใหญ่ ๆ คุมรัฐบาล เขาเขียนใน The Triumph of Conservatism ว่ากฎหมายต่าง ๆ ตราด้วยการบีบบังคับของบริษัทใหญ่ ๆ เพื่อป้องกันการแข่งขันอย่างไม่มีระเบียบ

สำหรับนิวติลนั้น เบอ์นาร์ต เบอ์นสไตน์ เขียน The Conservative Achievements of Liberal Reform เขาวิจารณ์ แฟรงกลิน ดี รูสเวลท์ ว่าเชื่อเชิญนายทุนใหญ่เขามีส่วนในกิจการของรัฐ เช่น NRA ทำให้นายทุนมีอำนาจเหนือรัฐบาล

ในขณะที่นักประวัติศาสตร์กลุ่มคล้อยตามต่อต้านการปฏิวัติ แต่ในงานของบาร์ริงตัน มอร์ จูเนียร์ ชื่อ Social Origins of Dictatorship and Democracy เห็นว่าจำเป็นต้องมีการปฏิวัติ หากปราศจากการปฏิวัติในอดีตชาติหนึ่งอาจไม่มีประชาธิปไตย การปฏิวัติเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อทำลายพลังปฏิกิริยาทางเกษตรได้แก่เจ้าของที่ดินและชาวนาที่ขัดขวางการปรับปรุงประเทศ โดยที่ญี่ปุ่นและเยอรมนีไม่มีการปฏิวัติ ทำให้เจ้าของที่ดินสามารถรวมกับนักอุตสาหกรรม และได้อำนาจ หลังประชาธิปไตยอ่อนแอเกินไปที่จะทำลายพลังนี้ ในที่สุดญี่ปุ่นและเยอรมนีกลายเป็นเผด็จการฟาสซิสต์ ตรงกันข้ามกับในรัสเซียและจีน ชาวนากลายเป็นกระดูกสันหลังของการปกครองแบบอัตตาธิปไตยชุดต่อไป คือลัทธิคอมมิวนิสต์ ส่วนการปฏิวัติของพิวริตันในอังกฤษและการปฏิวัติ 1789 ของฝรั่งเศสได้ลดอำนาจเจ้าของที่ดิน และทำให้มีการปรับปรุงประเทศตามแนวประชาธิปไตย

สำหรับประวัติศาสตร์อเมริกา การปฏิวัติทางสังคมมีเพียงปฏิวัติเดียว คือสงครามกลางเมือง แต่การปฏิวัติครั้งนี้ประสบความสำเร็จเพียงบางส่วน กลุ่มหัวรุนแรงไม่ประสบความสำเร็จในการแบ่งที่ดินทางใต้ใหม่เพื่อรับประกันว่าอดีตทาสจะมีเสรีภาพอย่างแท้จริง แต่อำนาจเจ้าของที่ดินถูกลดทอนและไม่อาจรวมกับนายทุนทางเหนือเพื่อจะให้อเมริกาปกครองแบบเผด็จการได้ มอร์เห็นว่าการพิจารณาการปฏิวัติจากเบื้องล่าง (คอมมิวนิสต์) และการปฏิวัติจากเบื้องบน (ฟาสซิสต์) เขากำหนดว่าการปฏิวัติเป็นทางสุดท้าย และต้องมีเงื่อนไขเฉพาะบางอย่างประกอบ

นักประวัติศาสตร์กลุ่มแก๊งกึ่งนโยบายต่างประเทศมากที่สุด โดยถือว่าอเมริกากลายเป็นประเทศจักรวรรดินิยมในสงครามเย็น วิลเลียม แอปเปิลแมน วิลเลียมส์ เขียน The Tragedy or American Diplomacy และ The Roots of The Modern American Empire เขาได้รับอิทธิพลมาร์กซิสต์ เขาคือนายทุนอเมริกันผลักดันให้มีการรบในเกาหลีและเวียดนาม นักประวัติศาสตร์กลุ่มแก๊งรัสเซียหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 มิได้ใช้นโยบายก้าวร้าว แต่ต้องการเสถียรภาพในเขตอิทธิพลของตน ซึ่งนักประวัติศาสตร์กลุ่มแก๊งไม่พูดถึงการปกครองแบบกดขี่ของรัสเซีย

นอกจากมีประวัติศาสตร์กลุ่มแก๊งแล้ว ปัจจุบันมีแนวโน้มในการเขียนประวัติศาสตร์ที่เขียนโดยบุคคลที่ร่วมสมัยกับเหตุการณ์เรียกว่า กลุ่มนักประวัติศาสตร์ที่เห็นเหตุการณ์ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นสาขาของประวัติศาสตร์ร่วมสมัย การบันทึกเหตุการณ์ของนักประวัติศาสตร์ผู้มีส่วนร่วมในเหตุการณ์ แตกต่างจากบันทึกความทรงจำ ซึ่งผู้บันทึกความทรงจำก็ประสบเหตุการณ์แล้วเขียนแต่เขามีได้เขียนจากทัศนคติของประวัติศาสตร์ บันทึกความจำเป็นวัตถุของประวัติศาสตร์ ซึ่งบันทึกประสบการณ์ของมนุษย์คนหนึ่ง

การที่นักประวัติศาสตร์เขียนจากประสบการณ์นี้มิใช่สิ่งใหม่ สมัยโบราณก็มีรัฐชาติอิสลามย์ฟื้นฟูศิลปวิทยาการก็มีมาเคียวลลี ในศตวรรษที่ 17 ก็มี คลาเรนดอน ปลายศตวรรษที่ 19 มีนักประวัติศาสตร์มากมายเขียนเช่น กิบบอน ดอกเกอวิลล์ และเฮนรี อดัมส์ ฯลฯ ต่างมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง

ในปลายศตวรรษที่ 19 เกิดปัญหาว่า การที่นักประวัติศาสตร์ร่วมในกิจกรรมทางการเมืองอาจทำให้เขียนไม่เป็นกลาง เนื่องจากประวัติศาสตร์กลายเป็นวิชาชีพ มีการฝึกและการเชี่ยวชาญเฉพาะสาขา การฝึกอย่างหนักทางประวัติศาสตร์ ทำให้เกิดภาพพจน์ว่านักประวัติศาสตร์เป็นเหมือนนักบวชที่ต้องหลีกเลี่ยงอารมณ์และความขัดแย้งในยุคของเขา จึงต่อต้านนักประวัติศาสตร์ที่เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ และต่อต้านนักประวัติศาสตร์ที่เขียนเรื่องปัจจุบันก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 นักประวัติศาสตร์อาชีพที่สอนวิชาประวัติศาสตร์มาถึงปัจจุบันจะ

ถูกวิจารณ์ว่าเป็นนักหนังสือพิมพ์ นักประวัติศาสตร์ที่เข้าร่วมเหตุการณ์และเขียนมีน้อย ส่วนใหญ่
ถือให้เวลาผ่านไปหลายสิบปี ก่อนจะเขียนแต่ในปัจจุบันนี้ ถือว่าเรื่องวานนี้ก็เขียนได้ แต่ยังคง
มีผู้ต่อต้านอยู่โดยถือว่าการจริงเป็นลูกสาวของเวลา เวลาจะทำให้นักประวัติศาสตร์สงบและ
รอบคอบตลอดจนได้หลักฐานมากขึ้น อย่างไรก็ตามก็ตีประวัติศาสตร์แบบที่เห็นเหตุการณ์ด้วยตนเอง
และประวัติศาสตร์เรื่องอดีตมีความสำคัญเท่าเทียมกันและจำเป็นอย่างยิ่งในการศึกษาประวัติศาสตร์